

קרן האיל והקילוף שבקיר

חני אקשטיין

י"ב בתמוז תש"פ
לירחמיאל בן דודי היקר!
מה שלומך?

מה שלום הקורונה בארץ ישראל? מקווה שגרוע. כלומר: שהיא נותנת לכם לנשום לרווחה. לי כרגע נגמרה הנשימה. לא לא, חלילה לא תסמין זה השופר. אני מתאמן לתקוע בו בלי הצלחה. בינתיים הוא רק משמיע קול צרוד כאילו היה סבא רבא של השופר....
הופ, בכלל לא סיפרתי לך! מאיפה פתאום קיבלנו שופר בחודש תמוז? סיפור! תקרא בריכוז, ירחמיאל. הסיפור מעניין.

לפני ארבעה חודשים מתקשר לאבא שלי יהודי מאוקראינה. ליהודי, קוראים לו בנימין, נולד תינוק במזל טוב, והא ביקש שאבא יבוא להיות המוהל. אתה יודע, באוקראינה קשה למצוא מוהלים יר"ש, לכן מוהלים מישראל או מאנגליה נכמו אבא שלי למשל טסים לשם הרבה כדי: "לערוך ברית בין יהודי קטן לאבא גדול" כמו שאבא שלי קורא לזה.

גם הפעם אבא הסכים בשמחה אלא שהקורונה, הוד מעלתה, נעלה את שדות התעופה. בנימין הסביר שיש לו ידיד "שיושב" טוב בצמרת השלטון זאת הביטוי הזה לא הבנתי- מה פתאום להשוות את השלטון שם לצמרת ברוש מבלבל? לי הוא נראה יותר כמו כורת עצים קשוח שמחליט איזה צמח להשקות ואת מי פשוט לכרות. בקיצור, החבר הפרוטקציונר השיג מטוס פרטיני. ואישורים נדרשים שאבא שלי יוכל להיכנס למרות הכול. אבא טען שהוא צריך לחשוב על ההרפתקה הזו. הוא באמת חשב. ומה נראה לך נכון. אבא הצדיק הסכים לטוס בצורה שכזו לאוקראינה שמי יודע אם יצליח גם לצאת. ומתי. כי: "יש שם תינוק שמחכה להיקרא יהודי ואני לא אבוא?!"

המזווה הייתה מוכנה. אפילו המכתבים שלנו על מצווה גדולה וציורים של ראש בודד מציץ מהחלון המתינו בה.

--- לא. בסוף לא. הכול התבטל. אחד מכורתי העצים, סליחה, השרים שבשלטון, התנגד נחרצות לרעיון. מבין הוא ימשיך לשבת רגל על רגל ולעשן סיגריות ותינוק אחד באוקראינה יחכה ויחכה לברית המילה שלו! פפף....

אבא רק ניגב את המצח ניגוב עייף. מאוכזב. והתחיל לפרק את המזווה. אחר כך עברו חודשים, היגל הראשון נרגע ושדה התעופה התמלא בתיירים צבעוניים. שוב נארזה מזווה הנסיעות האפורה. וכמנהגי הקבוע לחשתי תזכורת למנחם- מרים- רייזי שייכנו מכתבים חדשים. "בכלל לא שווה", שכחה רייזי לחוש, "לא מטוס פרטי ולא מצווה גדולה" אבא הרים את עיניו מהגמרא. נו, מילא, ציורים לטיסה הם כבר מזמן לא הפתעה. "לא מטוס פרטי, רייזי." הוא אמר רייזי אבל הביט על כולנו. "כן מצווה גדולה!" חייכנו. זהו הסיפור.

ואיך קשור השופר? בשבוע שעבר אבא קיבל מהמשפחה של אהרון, ככה קוראים לתינוק, משלוח ובו שופר. ופתק שבו הסבירו שהם רצו לרמוז על עקידת יצחק: אברהם הכין את נפשו למסור את בנו היחיד לה'. וגם שם ה' אמר לו לא. הוא רצה רק את הלב. אחר כך אברהם עקד את האיל. באותה התלהבות.

היה בברכה קטע שאבא גזר ותלה על המקרה:

"מה יהיה המעשה? העיתוי? המקום? תלוי."

העיקר לעשות רצונו.

להישאר תלוי."

אני מקווה שלא נשמעתי מרצה מדופלם... הו, שוב הגיע תורי להתאמן בשופר.

שלך,
סנדי

כ"ד בתמוז תש"פ
סנדי!

אני יושב לי וקורא סיפורים על אנשים יקרים, שמוכנים למסור נפש לה' ולתורתו, והעיניים נתקעות שוב בקילוף הימני שבקיר. כבר שבוע שהוא מסתכל עליי באותו מבט זדוני. כמו אומר: שנינו בדיוק באותו המצב: כלואים בחדר. לא יכולים לעשות דבר. אז שימשיכו כולם להפוך עולמות, ואני והקילוף המרגיז נישאר פה בבידוד להסתכל על עננים מהחלון.

אני לא יכול לעזור בבית לשבת, לא לקנות במכולת ליוסל השכן, לא להתפלל במניין וכולם רק עוזרים לי כל הזמן: מכינים אוכל, מים, תעסוקה. דואגים לי. אבל גם אני דואג. שבועיים יעברו לי ככה בין האצבעות? בלי שעשיתי כלום??? אסתי אחותי אומרת שאני נשמע שוקולד מריר. שאלתי מאיפה בדיוק היא הביאה את השוקולד. אל תחשוב שאני סתם כזה עכשיו. מחר רָכָה פרנקל עורך את חידון המשניות שהבטיח לנו בוועידה הראשונה. חידון שלמדתי לקראתו דרך האוזניות בבוקר, עם אבא שלי בצהריים, וחזרתי על המשניות בשבת!

יהיו גינה, ושירה, מצטיינים וכיבוד. אני לא אהיה שם. למה? סתם. כי נסעתי עם חולה מאומת בהסעה! בכלל לא נראה לי שנדבקתי וחוצמזה אני יכול לשמור שני מטר, לחבוש מסיכה וגם כפפות אם תרצו. אבל - לא. בידוד. אוף! אני נרדם--- חלומות נעימים.

כ"ה בתמוז

בעוד חמש דקות אימא שלי מגיעה לקחת את המכתב שאשחיל מתחת לדלת. היא תעבור היום ליד הדואר. אני רק מוכרח להוסיף שרבה פרנקל התקשר והבטיח שמנסה לסדר לי השתתפות מרחוק.

אז שוב מסדרים לי. מבודד אחד. אבל אולי יהיה כאן סוף בטעם שוקולד.

מתגעגע,
ירחמיאל

ב' באב תש"פ
לירחמיאל היקר!
וואו! בידוד!!!

מסתבר שגם מהחדר הקטן אפשר להפוך עולמות. אפילו בלי לשים לב גם אתה הצטרפת למוסרי הנפש.

כי: "מה יהיה המעשה? העיתוי? המקום? תלוי."

העיקר לעשות רצונו
להיות תלוי."

ד"ש ממני לקילוף שבקיר...

סנדי